

אליאס ח'ורי

יאלו

כשאמר לה שהוא אוהב אותה מתוך עמוד השדרה, שלושה חודשים אחרי המעשה בחורשה, געתה בצחוק עד שעיניה זלגו דמעות והיא נאלצה למשוך באפה ללא הפסק. תחילה חשב שהיא בוכה ורכן לעברה מעל השולחן העמוס מִזֶה במסעדת אֶלְבֶר בְּאַלְאֶשְׁרִפִּיה, אבל כשהתקרב גילה שהיא צוחקת.

"אני צוחקת ממך," היא אמרה לו, "אתה משוגע. גבוה־גבוה, אבל כלום בראש. מה הקשקוש הזה?"

היא התחילה לדבר באנגלית: "פִּינִיש, יו מַאָסְט אַנְדֶרְסֶטְנֶר, אֶבְרִיתִינֶג אִיו פִּינִיש." הוא אמר שאינו מבין אנגלית והיא אמרה בצרפתית: "סֶה פִּינִי, מיסייה יאלו."

"מה פִּינִי?" שאל.

"הסיפור הזה," ענתה.

"אז אותי את רוצה לִפְנֵש," הוא אמר.

"בבקשה, מיסייה יאלו, ככה אי אפשר להמשיך. תעזוב אותי במנוחה, תשחרר אותי.

בוא תגיד לי מה אתה רוצה, ואני לרשותך."

היא פתחה את התיק והוציאה משם חופן דולרים.

למה אמרה לחוקר שסטור לה כי סירבה לאכול?

לא. הוא לא סטר לה כי סירבה לאכול את הציפורים.

"איך אפשר לאכול את המוזיקה?" אמרה, בוהה בקדירת הציפורים הצלויים השוחות

ברוטב הלימון והשום.

"אני לא מסוגלת לאכול ציפורים. זה פשע."

יאלו הכין לה מנה מציפור קטנה. הוא עטף את הציפור בחתיכת פיתה, טבל את

הפיתה ברוטב וקירב לפיה.

"נו, נו, בחייך."

אבל היר שהחזיקה בציפור הלפופה בפיתה נשארה מושטת, קרבה לאט אל הפה

והגה סביבו בטרם תנחת על השפתיים הקפוצות. לבסוף פתחה הבחורה את פיה והחלה

ללעוס, כל שרירי פניה מתכווצים בסלידה.

היא בלעה את הציפור ולא אכלה ולא אמרה עוד דבר.

יאלו הוסיף ללגום מן הערק ולבחון את פניה. פנים קטנות היו לה, כמו ירח לבן התלוי מעל צווארה הארוך. הוא רצה לדבר איתה על הירח. רצה לספר לה איך גילה את הירח, את הכוכבים ואת שביל החלב שדומה למשיחת מכחול בשמים, שם בפלוגה, למרגלות הווילה שהגורל הוביל אותו אליה מפריס. רצה, אבל חשש שתצחק לו.

"את לא אוהבת לדבר ערבית, ובטח גם לא אוהבת את עֶבֶד אֶלְחֵלִים חָאפּוֹ."

זה מה שאמר לה, או משהו דומה. היא לא הגיבה. הירח הלבן הקטן דמם כאבן מעל הצוואר הארוך, אחר כך פרצו הדמעות מעיניה. היא נטלה ממתת נייר, מחתה את הדמעות וקינחה את אפה. אבל הדמעות לא חדלו. אז החל לספר לה על עֶבֶד אֶלְחֵלִים חָאפּוֹ, "הזמיר השחום", ועל הסיפורים שלו עם סְעָאד חֶסְנִי ועם שְׁאדִיָה, ועל השיר "ג'באר" שהוא כל-כך אוהב.

אמר שרק בזכות עֶבֶד אֶלְחֵלִים חָאפּוֹ למד לאהוב את השירה של נְזָאר קְבָאנִי וש'מכתב מן המצולות", על האיש שטובע באוקיינוס האהבה, הוא השיר היפה ביותר ששמע מימיו. אמר שהתקשה להאמין שלא עֶבֶד אֶלְחֵלִים כותב את המילים לשיריו, והשתכנע רק כשקרא על זה באחד המגזינים.

"לא ייאמן, שִׁירִין. המלים נמסות אצלו בפה כמו סוכר, הוא כאילו רוקם איתן אהבה. איך ייתכן שלא הוא כתב את השיר. בסוף השתכנעתי. הלכתי וקניתי ספר שנקרא 'ציור במלים', אבל לא הבנתי אף מלה. השירה הזאת עוברת רק כשעֶבֶד אֶלְחֵלִים שר אותה. את לא אוהבת את עֶבֶד אֶלְחֵלִים?"

הירח התבצר בשתיקתו, השרירים המתכווצים נוגסים בו עוד ועוד, ויאלו ראה את העיניים הקטנות תלויות על גבי המשטח הלבן העגול.

רק במסעדת אֶלְכָר שם לב שעיניה קטנות. בפלוגה ראה, אבל לא באמת ראה, כי ניחוח הקטורת שהכריע אותו שם נטל ממנו את כוח הראייה.

"את זוכרת איך... לא יודע מה את הרגשת, אבל שם, אני הרגשתי שאני טובע, האוויר היה מלא בריח הקטורת וכבר לא יכולתי לראות שום דבר. תסתכלי עלי עכשיו, תני לי לראות את צבע העיניים שלך."

שִׁירִין בחרה במסעדה הזאת. הם נסעו לכאן בגולף הלבנה שלה, הוא ישב לידה ולא מצא מה לומר. בטלפון ביקשה שיחכה לה בכיכר סְאסִין, מול האנדרטה של בְּשִׁיר אֶלְג'מִיל, באחת אחרי-הצהריים. יאלו חיכה. עמד בגשם היורד ולא מש ממקומו. ניסה למצוא מחסה ממתחי הגשם בצל האנדרטה, אפילו לא נמלט אל קפה צ'ייס הקרוב. פחד שלא תמצא אותו, פחד שלא תזוהה אותו, פחד שהוא עצמו לא יבחין במכונית.

היא אמרה שתגיע במכונית לבנה. הוא עמד אפוא בגשם, ממתין בדריכות לראות אותה במכונית, אבל כשקרבה לא הבחין בה. השיט את עיניו על פני המכוניות החולפות ובכל זאת לא הבחין בה. היא עצרה לידו, פתחה את הדלת וסימנה לו בידה. סוף-סוף

ראה אותה, ניגש וצנח על מושב העור, ועל רצפת המכונית נקו אגלי המים שנשרו ממעילו השחור הארוך.

"עדיין לובש את אותו המעיל?" שאלה.

הוא לא מצא מה לומר. הרי בשבילה לבש את המעיל הזה, להזכיר לה את הלילה ההוא. הנה, שוב הוא משקר, אפילו בלי לומר מלה, האמת היא שאינו מסוגל להיפרד מהמעיל. הוא לבש אותו בביירות, ולבש אותו במלחמה במחנה ליד אַלְעֶדְלִיָה, וגם בפריס לבש אותו, והוא לובש אותו בְּלוֹנֶה, לא יכול לפשוט אותו מעליו, ואפילו את הקיץ שנה בגללו. אבל גם בקיץ היה יוצא למסעות הציד בחורשה עטוף במעיל. הוא לא מצא מה לומר. פתאום עלה בדעתו עמוד השרדה, הוא רצה לספר לה על האהבה המפרקת את חוליות הגב, אבל לא אמר דבר. הוא המתין בדממה עד שהגיעו למסעדת אַלְפֶר. היא החנתה את המכונית והם ירדו. היא נכנסה לפניו, מצאה שולחן בפינה מבודדת ושניהם התיישבו. עוד בטרם יספיק לומר לה שהוא מתגעגע – כפי שתיכנן כשהסכימה לצאת איתו למסעדה – הגיע המלצר והיא שאלה אותו מה ישתה.

"ערק", אמר יאלו.

"ערק", חזרה שִׁירִין בהיסוס, "למה לא."

יאלו החל להזמין מִזֶּה, אבל שִׁירִין נראית כאילו לא איכפת לה, ואולי בכלל אינה שומעת. הוא היה בטוח שארוחת הצהריים הזאת, שהסכימה לאכול איתו, תוביל אותם אל ביתו בְּלוֹנֶה, או אל ביתה שלה בַּאֲחֵאזְמִיָה.

בשעה אחת־עשרה לפני הצהריים, כשעמד והתקלח ומשח את שעריו בשמפו הירוק, ומתחת למי המקלחת החמים עצם את עיניו – ראה את שִׁירִין. מעליו שוצפים המים ובתוכו שוצפת האהבה. הוא הרגיש שהכל נושר מעליו, שכל חייו נשטפים במים החמים, ונתקף ריגוש מוזר. הוא התחיל לאונן בלי דעת, והכל נשטף. רק אז בא אליה. השאיר את התשוקה בבית ובא אליה כך, עירום. עמד במקלחת וגמר עם העניין, השאיר את כל התשוקה בבית ובא אליה עם האהבה. האהבה לברדה, אמר לעצמו, אהבה לשם אהבה, כמו עֶבֶד אֲלֹהִים. אהבה שאינו יודע איך לומר אותה ובכל זאת יאמר. מאז הפגישה הראשונה עם שִׁירִין הוא לא מפסיק להקשיב לשיירים של עֶבֶד אֲלֹהִים. אמנם הוסיף לצאת לחגיגות הציד שלו, אבל כבר לא היה בו דחף אמיתי למעשה. ואשר למאדאם רַנְדֶה, הוא הפסיק לעלות אליה. שישה חודשים, והוא שכב איתה רק שלוש פעמים, ובכל פעם נאלצה לשים בווידיאו סרט פורנו כי רק ככה יכול היה לשכב איתה.

שִׁירִין אמרה שתעבור בכיכר סאסין ותאסוף אותו משם במכונית שלה. הוא החנה את המכונית של מאדאם רַנְדֶה בפינת מסעדת לֵאלָא, עופות בגריל, וצעד בכיוון כיכר סאסין.

יאלו חשב שלשייך אין מכונית. כשצד אותה עם הגבר המאפיר ההוא, ששערו הכסוף גהר על חלקת צווארה, חשב שאין לה מכונית. הגבר המאפיר נמלט מן המקום במכוניתו ונטש אותה ביער, לבדה, רועדת. יאלו לקח אותה אל הצריף כי לא היה לו פתרון אחר.

למה שיקרה ואמרה לחוקר שיאלו דרש שתצא מן המכונית ואמר לגבר לעזוב?
 "היא משקרת, אדוני!"

אמר שהיא משקרת, ובו ברגע ניחתה כף היד על לחיו הימנית. הוא הרגיש שמעגלים לבנים קטנטנים נפלטים מעיניו, והכל התערפל.
 ובאמת, מה קרה שם?

ימים ארוכים יבלה יאלו בתאו, מנסה לחבר מחדש את סיפור המעשה כפי שהתרחש במדויק. ינסה וייכשל.

אחרי שהטיל את האור על שני הקורבנות והתקדם לעברם בצעדים חפוזים, כבר לא יכול לשמוע כלום. אוזניו נמלאו בהלמות פסיעותיו ובחריקת מגפי הגומי באדמה. זה מה שקרה תמיד. שקשוק רגליו גבר והלך ככל שהתקרב אל הטרף ושוב לא שמע דבר.

הוא שיגר לעברם את אור הפנס, התקדם, וכשהגיע אל המכונית ראה את כסוף השיער מרים את ראשו, אחוזי-פלצות, קודם שיצא מן המכונית ונעמד מול יאלו. יאלו שלח מבט בבחורה וסימן בקנה הרובה שלו. זאת לא היתה פקודה לצאת מן המכונית, אבל היא פתחה את הדלת ויצאה. הוא הפך את פניו וצעד לעברה, ובו ברגע ניתר כסוף השיער אל המכונית, הניע אותה במהירות לאחור, הסתובב והמריא משם בנהמת גלגלים. יאלו כיוון את הרובה אל המכונית, הניח אצבע על ההדק כמתכוון לירות, לפחות כך זה נראה, ואז שמע את קול בכייה של הבחורה. הוא הפנה את ראשו וראה אותה כורעת על האדמה, מרעידה בכי. הוא הנמיך את הרובה, נעמד לצדה, ושתיקה נפלה ביניהם.

הוא לקח אותה לביתו, אבל קודם ביקש שתחלוץ את נעלי העקב. הוא אחז בידה, עזר לה לקום, והם התחילו ללכת. כשהבין שהיא מועדת על העקבים, תלה עיניים בנעליה. היא הבינה וחלצה אותן בלי שיבקש, לקחה את הנעליים בידה הימנית וצעדה לצדו. אבל שוב מעדה, כמעט נפלה על הארץ. היא רכנה לפנים כעומדת ליפול, ויאלו מיהר ורכן מעליה, אבל היא הצליחה להתייצב והזדקפה. הוא אחז בידה השמאלית והוביל אותה אל המקום בו היתמר ניחוח הקטורת מזרועותיה הלבנות היפות.

למה שיקרה לחוקר ואמרה שהיתה עם ארוסה?

יאלו לא זוכר שאמר לה שזרועותיה הן כמו אורז בחלב, אבל שם במסעדה, אחרי

שסטר לה ואחרי שכבר סיימו לאכול, הזמין לעצמו אורז בחלב. ושירין חייכה, כי נזכרה שאמר לה שזרועותיה טעימות יותר מאורז בחלב.

לא. הוא לא סטר לה בגלל הציפורים, כפי שאמרה לחוקר, אלא משום שהציעה לו כסף, והוא בז לכסף. כבר אכל תריסר ציפורים צלויים ושתה מחצית בקבוק של ערק בִּלְדִי, רק אז סטר לה, כי פגעה בכבודו.

לא. זה לא נכון מה שסיפרה. הוא לא אמר להם לכרוע. היא נפלה על ברכיה רק אחרי שבן זוגה המאפיר עזב. ומכל מקום, זה לא היה הארוס שלה. הבחור שיושב בחדר החקירות הוא לא הגבר שהיה איתה שם בחורשה.

היא אמרה לחוקר שפקד על שניהם לכרוע, שכיוון אליהם את הרובה, שהתכוונן להרוג את ארוסה אָמִיל שָאָהִין. אמרה שהתחננה שיחוס עליו, ורק אז הניח לו לנפשו.

"אתה אָמִיל?" שאל החוקר.

"כן, אני אָמִיל שָאָהִין," השיב הבחור.

"יש לך מה להוסיף?"

"שירין אמרה הכל," ענה אָמִיל.

היא אמרה שציווה על אָמִיל לומר תפילה אחרונה לפני שיהרוג אותו שם לעיני אהובתו. "התחלתי אז להתחנן, בכיתי, אבל הוא כמו תיש, ממשיך לכוון את הרובה לראש של ארוסי. ואז צעקתי – לא יודעת מאיפה בא לי הכוח – ואָמִיל ניתר בבת אחת למכונית וברח. ברח משם, תודה לאל. ואני, אני נפלתי בידיים של הנוכל הזה."

"מה יש לך להגיד על זה, דניאל?" שאל החוקר.

הוא הרגיש שתכף יגמגם, שאבד לו כוח הדיבור. שוב הופיעה האבן הקטנה בתוך פיו. אמא היתה שמה לו אבן־חציץ קטנה מתחת ללשון, כדי שילמד לדבר בלי לגמגם. לימים, כשראה את הדם, נשכח ממנו הגמגום – כך ודאי היה כותב אילו יכול להביט שוב אל חייו מבעד למראת הזמן. אבל עכשיו הוא עומד כאן, מרגיש את האבן של אמא תחת לשונו, ולא מוצא את המלים.

"איך ייתכן שהארוס שלך לא הודיע מיד על המקרה?" היה אומר.

"ולמה אז הוא היה גבר מאפיר בשנות החמישים, והיום הוא בחור צעיר?" היה אומר.

"למה נטש אותך שם וברח?" היה אומר.

אבל הוא לא אמר דבר. והחוקר לא הפציר בו לענות. בשבילו השתיקה היתה תשובה, הוראה.

"זה האיש שאנס אותך, ועדיין נטפל אלייך, וסוחט אותך, ולוקח ממך כסף?" שאל החוקר.

שִׁירִין הִינְהַנְה בְּרֵאשָׁה.
 אֲמִיל הַצִּיץ בְּשֵׁעוֹנוֹ וְשָׁאל אֶת הַחוֹקֵר אִם יוּכְלוּ לִלְכַת כַּעַת.
 "כְּמוֹבֹן, כְּמוֹבֹן," אָמַר הַחוֹקֵר וּלְיוֹהֵ אֹתָם לִפְתַח הַתַּחְנָה.
 אֲבָל בְּמִסְעֵדַת אֶלְבֵּר, לֹא.
 הוּא סָטֵר לָהּ, וְהִיא הִשְׁתַּתְקָה. אַחַר כֵּךְ כִּשְׁהוֹמִין אֹרֶז בַּחֲלֵב, חִיכָה. אִז אָמַר לָהּ
 שֶׁהוּא אוֹהֵב אוֹתָהּ.

"אֲנִי מְאוֹרְסָת, יָאֵלוּ," הִיא אָמְרָה.

"אֲנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ," אָמַר.

"מִסְפִּיק," הִיא אָמְרָה.

הַמְלַצֵּר הֵבִיא אֶת הַחֲשִׁבוֹן, יָאֵלוּ סִילַק אוֹתוֹ מֵעֲלִיו וּבִיקֵשׁ עוֹד כּוֹס עֵרֶק. הוּא לָגַם
 לְגִימָה מִן הַמִּשְׁקָה וְהִתְכוּוֹן בְּעֵינֶיהָ לִפְנֵי שְׁעִצָּם, לְרַגַע אֲרוּךְ, אֶת עֵינָיו.
 "אֵל תִּירָדָם עֲכָשִׁיו, בְּבִקְשָׁה," אָמְרָה.
 "שִׁקֵּט," עָנָה לָהּ, "תִּנִּי לִי לְדַבֵּר עִם אֱלוֹהִים."
 הִיא הִתְחִילָה לְדַבֵּר, וְיָאֵלוּ הִקְשִׁיב לָהּ בְּעֵינָיִים עֲצוּמוֹת.
 "אֲנִי מְכַבֶּדָת אֶת הַרְגָּשׁוֹת שֶׁלְךָ, אֲבָל כְּמוֹ שֶׁאַתָּה רוֹאֵה, אֲנִי מְאוֹרְסָת, וְאֲנִי לֹא
 יִכְוֹלֶה..." אָמְרָה.

"לְמִי, לְנִבְלָה שְׁעוֹב אוֹתְךָ בְּחוֹרְשָׁה וּבְרַחֲזָ?" שָׁאל.

"לֹא, אֶת הַהוּא עוֹזְבְתִי. אֲנִי מְאוֹרְסָת לְמִי־שֶׁהוּ אַחֵר."

הִיא סִיפְרָה, וְיָאֵלוּ הִקְשִׁיב.

"כְּמוֹ סֵרֵט מִצְרִי," הוּא אָמַר, "וְאֲנִי הַצּוֹפֵה הַיְחִידִי בְּאוֹלָם."

הִיא אָמְרָה שֶׁתְּאֻזֵּן לְשִׁירִים עֲרִבִים לְמַעַנּוֹ, שֶׁהִיא מְכַבֶּדָת אוֹתוֹ, שֶׁהִיא מִתְנַצֶּלֶת,
 אָמְרָה שֶׁסָטֵר לָהּ בְּצַדֵּק, כִּי פָגַעָה בְּרַגְשׁוֹתָיו כִּשֶׁהֲצִיעָה לוֹ כֶּסֶף.
 "מִסְפִּיק?" צַעֵק יָאֵלוּ.

הוּא קָם עַל רַגְלָיו וְהִצִּיג לִפְנֵיהָ אֶת הַסְּצִינָה שֶׁפָּרִיד שׁוֹקֵי סוֹטֵר לְהַגִּיד רִסְתָּם בְּסֵרֵט
 "נְעֻרַת הַנִּילוּס", וְאִיךְ הַשְׁחַקְנִית נוֹפֶלֶת עַל בְּרִכְיָה וְאוֹמֶרֶת לוֹ: "פְּרֵא שְׁלִי, אֲנִי אוֹהֵבֶת
 אוֹתְךָ."

"כִּכָּה אֲנִי רוֹצֵה שֶׁתִּהְיִי," הוּא אָמַר, "אֶת צְרִיכָה לְאוֹהֵב גִּבֵּר אֲמִיתִי, לֹא אֶת הַנְּבִלּוֹת
 הָאֵלֶּה. אַחַד זָקֵן, יִכּוֹל לְהִיּוֹת אֲבָא שֶׁלְךָ, וְהַשְּׁנִי מִפְּחָד מֵהַצֵּל שֶׁל אֲמָא שְׁלוֹ."

"אַתָּה צוֹדֵק," אָמְרָה שִׁירִין, "אֲבָל מֵה לְעִשׂוֹת, אֲנִי אוֹהֵבֶת אוֹתוֹ. הוּא לְמַד אִיתִי
 בְּאוֹנִיבְרִסִּיטָה הָאֲמֵרִיקָאִית וְשִׁכַּבְתִּי אִיתוֹ. הִייתִי לּוֹקַחַת גְּלוּלוֹת אֲבָל פְּעַם אַחַת
 שִׁכַּחְתִּי, לֹא יוֹדַעְתִּי לְמָה. כִּשֶׁהוֹדַעְתִּי לוֹ שֶׁאֲנִי בְּהַרְיוֹן, וְשֶׁאֲנַחְנוּ חִיבִים לְהִתְחַתֵּן,
 הוּא בְּרַח. אָמַר שֶׁהוּא מִפְּחָד מֵאֲמָא שְׁלוֹ. אִז הִסְתַּדְּרַתִּי בְּעִצְמִי. הִייתִי בְּדִיפְרִסִּיָּה, וְאִז
 חִבְרָה שְׁלִי לְקַחָה אוֹתִי לְדוֹקְטוֹר סְעִיד, שֶׁעָשָׂה לִי הַפְּלָה וְהִתְאוֹהֵב בִּי. הוּא אָמַר שֶׁכִּמָּה

שבכיתי, ככה הוא יותר התאהב בי. הגעתי אליו למרפאה. התחלתי לבכות, לא יכולתי לדבר. התיישבתי על הכיסא, שמתי את הראש בין הידיים והתחלתי לבכות, והרמעות יורדות ויורדות. והדוקטור לא אמר כלום, נתן לי לבכות וישב והסתכל עלי. הוא זה שאמר לי אחר כך שישב והסתכל. אמר שהוקסם ממני 'בעבור הרמעות' – כך אמר לה, בערבית ספרותית, 'בעבור הרמעות' – זה מה שאמר, ואז הוא חיבק אותי. לא יודעת כמה זמן בכיתי שם לפני שאמר לי: 'קומי, תיכנסי לחדר הפנימי'. נכנסתי לחדר ושמעתי אותו אומר לי 'תתפשטי'. הורדתי את החצאית והמשכתי לעמוד. 'לא', הוא אמר, וסימן על כל השאר. התפשטתי לגמרי והוא הסתכל בחוזה שלי. הרגשתי את זה. לא יודעת איך. הרגשתי את המבטים ננעצים לי בחוזה כמו סיכות ושמעתי אותו ממלמל: 'איזה יופי'. לא עניתי, רעדתי מפחד, אמרתי לו 'קר לי, הרופא', והוא אמר לי לשכב. נשכבתי על מיטה משונה, חצי־מיטה, שכבתי על הגב והרגליים השתלשלו משני הצדדים. האחות התקרבה עם המזרק ביד, הוא הסתכל שם למטה והעיניים שלו – לא יודעת מה היה בהן, פחדתי שיש איזה בעיה. ניסיתי לדבר, אבל הלשון שלי היתה כבדה בתוך הפה, כמו חתיכת גומי. מה שקרה אחר כך אני לא זוכרת. אבל לפני שאיבדתי את ההכרה אמרתי לו 'קר לי. בבקשה, תן לי שמיכה'. פחדתי והתביישתי, והעיניים שלו כאילו ראו כל מיני דברים. כשפתחתי את העיניים, הכל כבר נגמר ושמעתי את האחות אומרת: 'זהוזה. תודה לאל. תתלבשי ותיכנסי לרופא.'"

שִׁירִין סיפרה וסיפרה, לשונה הותרה בבת אחת, היא דיברה ובכתה ומחטה את אפה, יאלו מגיש לה ממשטות נייר ובווער, הכל בתוכו בווער. החצי־מיטה הבעירה בו אש והסימן שסימן לה הרופא לפשוט את בגדיה הבעיר בו אש, וגם מראה האחות שנועצת בה את מזרק הכלורופורם הבעיר בו אש.

היא אמרה שפשטה את בגדיה, וציירה מעגלים סביב שדיה הקטנים. הוא הריח את ריח השדיים, את ריח העירום. הוא היה משותק. היא מדברת, הוא מקשיב ומרגיש את שמורות עיניו כבדות, כמו נקשרות בשינה. היא סיפרה על שטף הדם שהיה לה יומיים אחרי ההפלה ואיך לקח אותה דוקטור סְעִיד אֶלְחֶלְבִי אל מרפאתו הפרטית, איך שכבה שם שלושה ימים עד שהבריא, ואיך התאהבה בו ביום השלישי.

"נתתי לו לשכב איתי אפילו שלא נמשכתי אליו. אבל הוא לא באמת שכב איתי." היא סיפרה שביום השלישי, בשש בערב, לבד בחדרה, נאבקת בשינה ורעבה לסיגריה, ראתה אותו מגיע. אפלולית הערב כבר החלה לצבוע אפור את האור הגווע. הוא נכנס אל החדר, על ראשו בוחק שער השיבה, התיישב לצדה על המיטה ואמר: "נגמר. תודה לאל הכל בסדר. עכשיו את יכולה לחזור הביתה." היא הסירה את השמיכה כדי לקום, ואז אחז בידה.

"ברגע שהחזיק לי ביד הרגשתי שאני אוהבת אותו."

היא אמרה שהאהבה הגיעה מהיד שלו. אצבעותיו, ארוכות כאצבעות פסנתרן, היו שלובות באצבעותיה, ואז הרגישה את האהבה.

"הוא לקח לי את היר, וביד השנייה החליק על השערות הלבנות. ואז התאהבתי בו." היא אמרה שהתאהבה בו, שקיוותה שיאסוף אותה בזרועותיו.

"אמרתי לו – אני לא רוצה ללכת, התרגלתי אליך, דוקטור."

שִׁרִין סיפרה על אותו הערב, על הלילה שכבר זחל לעברם, ואמרה שאינה יודעת מה קרה אחר כך.

"לא יודעת מה קרה. לא זוכרת. אתה יודע שאני אף פעם לא זוכרת את הדברים האלה. לא רק עם הדוקטור סְעִיד, עם כולם. איתך אני לא זוכרת, עם אַמִּיל לא זוכרת. אבל אני דווקא זוכרת את החדר, את הדוקטור ליד, זוכרת ששכבתי איתו, אבל לא זוכרת את הפרטים ולא יודעת מה באמת קרה שם. למה זה ככה איתי?"

"מה אני יודע," אמר יאלו.

"מוזר, באלוהים, אני לא זוכרת כלום," אמרה.

"אז עכשיו את לא זוכרת איך שכבת איתי?" שאל יאלו.

"את לא זוכרת איך בפעם השנייה אמרת שאת מריחה את ריח האורנים, כאילו העצים בתוך החדר?"

"אני אמרתי את זה?"

"בדיוק."

"לא יכול להיות."

"את דיברת על ריח האורנים, ואני, אני הרגשתי איך אצלי בגב החוליות מתפרקות."

"לא אמרתי כלום," אמרה שִׁרִין, "לא יכול להיות. כשהייתי איתך פחדתי פחד מוות. בכל מקרה, בוא נשכח מכל זה."

למה שכחה הכל?

שכחה איך סיפרה לו במסעדת אֶלְפֶר על הדוקטור סְעִיד ועל ארוסה החדש־ישן אַמִּיל. היא ישבה שם כמו אשה זרה, ובעיניה הקטנות היה משהו דומה לחייתיות של הבחורים באותו יום שיאלו החליט לשכוח, ובאמת שכח. הם לקחו את שלושת הגברים לבית הקברות וצלבו אותם על האדמה, מתחת לברושים, בבית הקברות של מאר מְתֶר. צלבו אותם לפני שירו בהם. אחר כך התחילו לקלל בקול ולירוק על האדמה, אבל בעיניהם כבר גר הפחד. יאלו הקיא באותו היום ואחר כך ככה, אחר כך חזר לביתו ואחר כך... לא, הוא לא רוצה להיזכר עכשיו. הוא עצם את עיניו.

היא אמרה שנשקה לרופא, שמתחה מעט את צווארה כדי ששפתייה ייפגשו בשפתיו, אמרה שאהבה אותו.

"נתתי לו לשכב איתי למרות שלא נמשכתי אליו, אבל הוא לא בדיוק..." אמרה.
הרופא אמר לה שיחסי מין מלאים אסורים לה עכשיו, במצבה.
"הוא שכב עם החזה שלי," אמרה בקול בוכים ומשכה באפה.
"למה את מתכוונת?" שאל יאלו בקול נרעד.
"ככה," אמרה ובאצבעה שרטטה קו בין שדיה. "אני לא הרגשתי כלום. בעצם כן,
הרגשתי את החום."
היא סיפרה שאחר כך ניהלה עם הרופא קשר ארוך, והוא היה קצת משונה, שכב
איתה "תמיד ככה."
"איך ככה?" שאל יאלו.
"ככה, כלומר כאן," אמרה, רושמת קו דמיוני בין שדיה.
"כל הזמן ככה?!"
"כמעט," אמרה. "הוא אמר שהוא אוהב את הציצים שלי."
"אל תגידי את המלה הזאת," יאלו אמר. "זה לא יפה שנשים מדברות ככה."
"אז מה אתה רוצה שאגיד? אני אומרת את האמת."
"תגידי סְהָרוּ."
"מה זה סְהָרוּ? היא שאלה.
"כבר שכחת: כשהיית אצלי בבית לימדתי אותך את המלה."
"אמרתי לך שאני לא זוכרת כלום."
"שאלת אותי אז מה הפירוש והסברתי לך."
"תסביר לי שוב עכשיו."
"עכשיו לא," אמר יאלו, "אבל אל תשתמשי יותר במלה הזאת."
היא סיפרה שהרופא לא שכב איתה ולו פעם אחת. היה מסתפק בגיפופים ו"בשני
אלה." "תמיד אמר שהוא פוחד לשכב איתי באמת כי אנחנו נמצאים במרפאה שלו.
אמרתי לו: בוא נלך למלון. הוא אמר שכולם מכירים אותו, שהוא גבר נשוי. אז היינו
עושים את זה פעם במרפאה ופעם במכונית, וגם שם בפְּלוֹנָה, כשאנסת אותי..."
"אני אנסתי אותך? איך את מדברת!"
"התכוונתי להגיד, כשלקחת אותי אליך ושכבת איתי. באותו היום היינו במכונית.
הוא אמר לי להוריד את הראש."
"אולי הוא ראה אותי."
"לא, הוא לא ראה אותך, הוא רצה שאני..."
"רצה שאת מה?"
"רצה שאוריד את הראש, ובדיוק אז הגיע כבודו. פחדנו פחד מוות. לא יודעת איך
הצלחתי להרים את הראש ואיך הוא הספיק לכסות את עצמו."

"איזה טיפש אני, קרא יאלו. "טיפש וחמור."
"תוריד את הקול, אמרה שִׁיִין, "אני מבקשת ממך, המסעדה מלאה אנשים. תעשה
לי טובה, אל תדבר בקול רם."
ויאלו הנמיך את קולו ולחש – טיפש וחמור.

ביירות, 2002

מערבית: מלי ברוך